

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 19. S. Brunonis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A.C. 1101.

§. XIX.

S. Brunonis extrema.

vit. ap. Sur. Anno superiore, millesimo centesimo
6. Oct. primo, S. Bruno Carthusianorum
Fundator, in suo Monasterio Squillacensi
in Calabria, Sancto fine animam reddi-
dit. Cum brevi moriturum se sentiret,
convocata Congregatione, totam vitæ
suæ seriem ab unguiculis ad modum
Confessionis Generalis enarravit. Tum
longiore sermone fidem suam de Trini-
tate exposuit, subjungens: *Credo etiam*
Sacramenta, quæ Ecclesia credit & reve-
retur, speciatim vero, panem & vinum,
super Altare consecrata, esse verum Cor-
pus Domini Nostri Jesu Christi, veram
ejus carnem & verum Sanguinem, quem
in remissionem peccatorum nostrorum &
in spem Salutis æternæ accipimus. (*)

Dominica sequente die sexta Octo-
bris felici morte ad Cœlestia translata
est beata anima; corpus vero post Alta-
re majus Ecclesiæ illius Monasterii S. Ste-
phano Sacræ sepultum. Carthusiani de-
inde, pro more sui Ordinis, missis in va-
rias

(*) Ein auserlesenes Zeugniß wider die Prote-
stanten! Oder hat vielleicht der Heilige Bruno
nicht gewußt, welches die Meynung der wahren
Kirche sey, und was in den Kirchenversammlun-
gen erkläret worden?

rias provincias & usque in Angliam li- Sæcul. XII.
 teris, Patris sui obitum nunciarunt, pre- A.C. 1101.
 cesque pro anima defuncti peragi popo-
 scerunt. Porro quarundam Ecclesiarum
 literæ responsoriæ usque ad nostram æta-
 tem conservatæ sunt, in quibus S. Bruno- *ibid.*
 nis Elogia plerumque versibus continen-
 tur, & plerique Clericorum fatentur,
 non tam ipsorum precibus S. Brunonem,
 quam ipsos Sancti viri ad Deum inter-
 cessione indigere. In iisdem Responso-
 riis Ecclesia Remensis Brunonem, alu-
 mnum suum, agnoscit & testatur, San-
 ctum Virum in prospero rerum suarum
 cursu, cum divitiæ affluerent, & hono-
 res blandirentur, Sæculo nuncium mi-
 sisse. Ecclesia Parisiensis defunctum Bru-
 nonem, Doctorum gloriam, Andegaven-
 sis Doctorum Magistrum appellat, & ad-
 dit, non nisi solertissimos sublimis ejus
 Sapientiæ capaces fuisse. Omnes ferme
 insignem viri Doctrinam laudant.

Cum S. Bruno, ex quo Sæculi pom-
 pæ valedixerat, nihil magis quam latere
 cupiisset, suisque Discipulis parem silen-
 tii & latebrarum amorem insinuasset, ne-
 mo illa ætate vel ejus vitam, vel Ordinis
 fundati Historiam literis mandavit, nec
 prius tantæ Sanctitatis Vir quam post an-
 nos plus quam quadringentos a Leone X.
 Papa solemnni Ritu Sanctorum numero
 adscriptus est. Retuli, quæ de eo Gui-
 bertus

Sæcul. XII. bertus Abbas Nogentinensis illius avi
 A.C. 1101. Scriptor dicit, & hic adjiciam, quæ Pe-
Sup. lib. trus Venerabilis Abbas Cluniacensis, in
 LXIII. §. quodam Opere, exinde post annos circi-
 50. ter quinquaginta scripto, commemorat.
 II. Mirac. In Burgundia, inquit, datur Ordo Mona-
 c. 28. sticus Sanctitate & Regulari observantia
 S. Brunonis præ multis aliis commendandus, nostra
 Institutum. ætate institutus a quibusdam viris doctis
 & Sanctis, scilicet a Magistro Brunone
 Coloniensi, Magistro Landuino Italo, &
 aliquot aliis viris, vere magnis, vere Deum
 timentibus. Hi, experientia docti, quan-
 tum socordia & tepor non nullis antiquiori-
 bus monachis nocuerit, efficaciora remedia
 sibi suisque Sectatoribus contra cunctas Dæ-
 monis insidias pararunt. Ut vanam glo-
 riam & superbiam fugiant, vestitu majo-
 rem paupertatem & sui contemptum quam
 ceteri viri Religiosi profitentur; quoniam
 tam curtus, tam arctus, tam pilosus, tam
 illotus est eorum habitus, ut conspicientes
 horror perterreat. Ut avaritiæ radicem
 evellerent, circa Cellulas suas certa terræ
 spatia, pro fertilitate vel sterilitate soli
 minora vel latiora sibi definierunt; nec
 ultra hos terminos vel pedem unum, etsi
 ipsis totus mundus offerretur, acciperent.
 Eadem ex causa numerus pecorum, boum,
 asinorum, ovium vel caprarum præscri-
 ptus est. Ne vero necessarium sit vel fun-
 dos, vel armenta augere, statuerunt, ut in
 perpe-

perpetuum singula monasteria haud pluri-
 bus membris, quam duodecim monachis
 cum Priore, qui esset decimus tertius, fra-
 tribus Conversis octodecim & paucis fa-
 mulis, mercede conductis, constarent.

Sacul. XII.
 A.C. 1101.

Ut corpus suum doment, semper aspe-
 ra cilicia ad carnem gerunt, & propemo-
 dum continua sunt jejunia. Non alio pa-
 ne quam furfureo vescuntur, vinum tanta
 aquæ copia diluunt, ut gustum non deleat.
 Carnes nec sani, nec ægroti comedunt.
 Pisces nullos emunt; si vero Benefactorum
 charitas aliquos sponte offerat, accipiunt.
 Caseo aut ovis tantum in die Dominica &
 Feria quinta refici licet, Feria tertia &
 Sabbato legumina aut cocta olera come-
 dunt, Feria quarta & sexta solo pane &
 aqua contenti sunt. Semel tantum in die
 manducant, excepta octava Natalis Domi-
 ni, Paschæ, Pentecostes, Epiphaniæ & quo-
 rumdam aliorum Festorum. In Cellulis
 separatis, more veterum Monachorum in
 Ægypto, degunt, nunquam non Lectioni,
 orationi, labori manuum, præprimis de-
 scribendis libris vacant. Horas quoque
 minores, dato in Campanili Ecclesiæ signo,
 in cellulis recitant. Sed omnes ad Vesperas
 & Matutinos celebrandos in Ecclesia
 congregantur, ubi miro devotionis & at-
 tentionis exemplo adstant. Diebus Festis,
 in quibus bis reficiuntur, omnes Horas in
 Ecclesia decantant, ac in Refectorio post
 Sex-

Sæcul. XII. *Sextam, tumque post Vesperas, mandu-*
 A.C. 1102. *cant. Illis etiam tantum diebus & in Do-*
minicis Missam celebrant. Legumina, quæ
eis parce dantur, ipsi coquunt. Et vinum
extra præscriptum refectiois tempus nun-
quam bibunt. Hunc in modum Petrus
Venerabilis vitam Carthusianorum, qui,
ut ita dicam, ipsius oculis obversabantur,
nobis exhibet.

§. XX.

Concilium Romanum.

Rex juvenis Conradus eodem anno mil-
 lesimo centesimo primo, ex quo ab
 Henrico Imperatore parente suo defece-
 rat, nono, rebus humanis ereptus est. Is
 interea in Italia regnaverat, consiliis Papæ
 & Mathildis Principis obsequens. Sunt,
 qui veneno ipsum interiisse dicant, & non
 nullis miraculis ejusdem exequias fuisse
 illustratas. Anno sequente Henricus Im-
 perator suadentibus Germaniæ Principi-
 bus denunciavit, iturum se Romam, &
 Concilium ad primam diem Januarii con-
 vocaturum esse, in quo Regia & Pontifi-
 cis causa examini subjiceretur, & inter
 Imperium ac Sacerdotium concordia re-
 vocaretur. Sed fidem fefellit, neminem
 qui ipsius nomine Pontificis auctoritati
 se submitteret, misit; contra certis indi-
 ciis proditum est, Henricum id fuisse ma-
 chinatum, ut alius præter Paschalem
 Papa

Abb. Urspe.
an. 1101.

an. 1102.

to. 10. Conc.
p. 727.